

REDACTIE 'DE LANGE ADEM'

Anja Assink	074-3761771
Alice Bomers	276245
Maaïke van de Maat	851021
Wim Schoterman	274590
Ko Stoker	261071

Redactie-adres

Alice Bomers, Buitenhagen 31, Goor
Kopij inleveren voor de **1e van de maanden maart, juni, september en december**, bij voorkeur via e-mail alicebomers@gmail.com o.v.v. kopij Lange Adem .

CONTACTCOMMISSIE KARIBOES

Voorzitter

Theo Huistede tel. 271943

Secretaris

Jan Denneboom tel. 0546-563410

Penningmeester

Ali Stokreef tel. 0547- 363663

Leden

Joke Huuskes	tel. 271704
Ilse Nol	tel. 06-20788197
Monique Dekker	tel. 06-81906937
Joop Schreuder	tel. 06-15895151

BIJDRAGE REGELING

€ 2,- per maand.

€ 1,- per maand voor de niet verdienende jeugd.

Betaling per automatische incasso

Voor startplaatsen en meer informatie zie ook onze website:

www.kariboes.nl

Adreswijzigingen, opzeggingen e.d. mailen naar:
contactcommissie.kariboes@gmail.com

Lange Adem 2018, Jaargang 41. Nr.1

Bijna is het voorjaar, geïnspireerd door de Winterspelen gaat de winter nog even een tandje bijschakelen. De schaatsliefhebbers komen hopelijk aan hun trekken en de vrijwilligers van de ijsclubs zien eindelijk resultaat van hun werk. Vrijwilligers, daar moeten allerlei clubjes het van hebben, van wegbrengouders, kantinepersoneel tot luizenmoeders, jawel dat is heel bijzonder en volgens mij typisch Nederlands. Integratie cursussen, waar zoveel over te doen is en klauwen vol geld kost; ik zou dan ook zeggen zet in op vrijwilligerswerk, goedkoop en je hebt er vrijwel geen managers of ambtenaren voor nodig. Zo zie je dat bij de Kariboes door de inzet van het gewone lid (bestaan er andere Kariboes????) allerlei nieuwe acties tot stand komen. Zonder statuten, reglementen en wat voor papieren rompslop worden zaken tot stand gebracht die niet per se met (hard) lopen te maken hebben. Bij een voetbalclub is men gericht op voetbal, incidenteel wordt er wel eens een andere activiteit georganiseerd, zoals een nieuwjaarsloop, klootschieten of een biljartavond. Maar centraal staat de enige hoofdactiviteit: voetballen en daar is natuurlijk niets mis mee. Bij ons clubje gaat het toch iets anders. Er zijn allerlei ander activiteiten die het hele jaar plaats vinden. In een ver verleden werd er bijvoorbeeld onder leiding van Jan Bolink op de zondag tussen het lopen door gevoetbald, dit hebben ze jarenlang volgehouden. Tegenwoordig hebben wij wandelaars, prik(stok)dames, sorry Nordic Walking, en is er elke woensdag Gym ook is er dinsdag en vrijdag de mogelijkheid om samen te fietsen. Dus is hardlopen niet meer jouw ding, door blessure of geen zin meer, dan hoef je niet achter de geraniums te belanden. Bewegen is op allerlei manieren mogelijk, en blijkbaar kun je dit gewoon met een aantal vrijwilligers doen, zonder overlegstructuren en leidinggevenden, korte lijntjes noemen ze dat. Wat zou er nog meer kunnen? Het natte in, een zwemgroep bijvoorbeeld, bootcamps, mountainbiken, het zou mij niets verbazen als er nog iets bij zou komen. Activiteiten bijten elkaar niet, het één veroorzaakt niet een leegloop bij het ander. Misschien ben ik over een jaar of vijftien wel de CEO van de Razende Rollators. Tuurlijk hebben wij ook de tussendoortjes. Het jaarlijkse fietsuitje van de Donderdaggroep, de loop op tweede kerstdag, de koffie op de zaterdagochtend. Als het eind december koud en nat is en je hebt bibberend gelopen of gewandeld bij de Friezenberg, word je door Henny en Wim Koeleman verwend met nog warme olieballen. Zo zie je dat bij de

Kariboes blijkbaar niets onmogelijk is, nogmaals dankzij velen.

Goed, genoeg veren in de Kariboe, het voorjaar komt er aan, het wordt vroeger lichter en later donker, het lopen wordt dan toch weer wat leuker. We worden ook weer lichter in het hoofd, de kriebels komen eraan en alles gaat weer een tandje vrolijker. Er bestaat echt zoiets als lichttherapie vraag het maar aan IJslander Le Ø Øltús.

Wat heeft het 2018 ons tot nu toe meer gebracht, een karrevracht aan Olympische medailles maar ook weer de nodige malheur en onzinnigheid. Over de Spelen kun je kort zijn, er zijn weer nieuwe held(in)en bijgekomen, Esmee, Kjeld, Suzanne en Carlijn om maar een paar gouden namen te noemen. Maar we zijn op andere vlakken dit korte jaar weer redelijk aan het doorslaan. MeToo een beweging die er mag en moet zijn, je hebt je handen immers thuis te houden en ongewenste opmerkingen, gesis op straat e.d. moeten gewoon afgestraft worden, lijkt mij logisch. Echter kijk uit dat de wijzer niet doorslaat want dan ondergraaf je de hele handel. Kijk een billentik is duidelijk wat anders als een schouderklopje, maar het moet toch niet zo worden dat je bang moet zijn om dat klopje te geven. En dat het flink uit de hand kan lopen zie je in de VS, zoals altijd lopen ze daar ver op ons vooruit zeker wat betreft correctheid. Hieronder een klein stukje, gejat uit een column van de wakkere ochtendkrant.

In het kader van de MeToo-afaire is in de VS nu een donkere vrouw opgestaan, luisterend naar de naam Rebecca Carroll en werkend voor de onlangs wegens seksueel wangedrag ontslagen CBS-anchorman Charlie Rose, die haar verontwaardiging over uitspreekt dat haar baas slechts witte medewerkers ongewenst intiem betastte..... Helaas komen steeds meer en sneller dit soort idioterie deze kant op, zo ook bijvoorbeeld de cowboy indianen affaire in Tivoli Utrecht. Lopers doen gelukkig wel gewoon; in februari met Harry, Willem, Kirsten, Lotte, Marita, Heidi, Henriëtte en Fatma een mooie dag in Apeldoorn gehad waar we een 16,1 km loop hadden uitgekozen. Iedereen fijn gelopen, na afloop gaven we elkaar de nodige schouderklopjes, knuffels, high-fives enzovoort, diezelfde avond werden er echter wel via de app allerlei INTIEME beelden verstuurd, zoals die van glazen rode en witte wijn, knappend houtvuur, pizza maken, Chinese rijsttafel, kortom het kon niet op. Helaas ook een klein traantje, onze blonde pijl Wendy was vanwege de griep er niet bij, maar zij gaat zo meteen wel weer schitteren in Diepenheim.

Ko

PS. Geruchten dat het Cobie wordt zijn uit de lucht gegrepen.

Van de contact-commissie

Op 25 februari jl. is Hanny Meedendorp op een veel te jonge leeftijd na een slopende ziekte overleden. Zij is jarenlang actief lid geweest van de zondag - en dinsdaggroep en was mede-organisator van de Run for Fun groep die ieder jaar de familie-doe-dag organiseerde.

We wensen haar partner, kinderen en overige familieleden veel sterkte en kracht toe.

Het nieuwe jaar is weer begonnen en iedereen zet zich weer in om de extra kilootjes van de decembermaand er weer af te lopen.

De maandagavond-groep is het nieuwe jaar begonnen met een korte loop en daarna was er een gezellige avond bij de boerderij aan de Markeloseweg.

We hebben op 2de kerstdag jl. de 47ste verjaardag van de Kariboes gevierd bij cafe Vennebekken in Markelo. Er was weer de mogelijkheid te kiezen tussen wandelen en hardlopen. Na afloop was er koffie en een drankje. Door het slechte weer en door ziekte waren er dit jaar minder deelnemers dan andere jaren.

Op donderdag 22 maart a.s. om 20.00 uur vindt de jaarvergadering plaats bij cafe Buddy's. We hopen dat er veel leden aanwezig zullen zijn. Na afloop komt Ruud Blikman van Kievitsport een praatje houden over de loopanalyse en het voorkomen van hardloop blessures.

Marijke Leeftink heeft onlangs besloten om te stoppen met haar werkzaamheden als redactie van de Lange Adem. Ze heeft 10 jaar deel uitgemaakt van de redactiegroep. Wij willen hierbij Marijke bedanken voor haar input en inzet bij de redactie en wensen haar nog vele jaren loopplezier bij de Kariboes.

Op zaterdag 14 april is de jaarlijkse feestavond voor de leid(st)ers en CC van de kariboes, We hopen op een goed opkomst en dat het een leuke avond wordt.

Op zondag 15 april vindt de halve marathon van Diepenheim plaats, waaraan ook een groot aantal leden van de Kariboes deelneemt. Een aantal leden is hiervoor al sinds oktober aan het trainen en een aantal heeft ook al deelgenomen aan de midwintermarathon van Apeldoorn.

Theo Huisstede

In Memoriam Hanny Meedendorp.

Ooit was tennissen haar grote passie maar door een schouderblessure werd Hanny gedwongen hiermee te stoppen. Ze werd door vriendin Anneke meegetroond naar de Kariboes. Hier werd ze gegrepen door de ongedwongen sfeer en het niets moet, alles mag motto. Hanny begon bij de dinsdag- en zondaggroep en later volgde op woensdagavond de gymgroep. Na een operatie, enkele jaren geleden, zocht de aansluiting bij de zaterdaggroep.

Dit waren dus al 4 Kariboegroepen. En bij iedere groep bouwde ze warme en hechte contacten op. En die hechte contacten werden intensiever toen haar ziekte zich openbaarde. Van meet af aan heeft Hanny welbespraakt en duidelijk gecommuniceerd over haar ziekte en alles wat hiermee samenhang. Niet meer actief kunnen deelnemen in de groepen, ze ging ze wel iedere keer een bezoekje brengen. Op dinsdagavond was het op de hoek Coornhertstraat even een verslag uit brengen en horen hoe het de anderen verging. Want Hanny zou nooit de aandacht en belangstelling voor anderen verliezen. Vaak werd hier menig traantje weggepinkt, want wij Kariboes leefden zo met haar mee.

Ook werd Hanny lid van de FunRun commissie om ieder jaar te helpen een evenement voor Kariboes met hun gezinsleden te organiseren. En ook hier de meerwaarde van Hanny. Vol creatieve ideeën en de adviezen daarbij hoe één en ander te realiseren is. Maar de hoofdmoot voor haar was altijd dat de teamspirit centraal moest staan. Dat vond ze belangrijk.

Het bericht van haar overlijden kwam toch nog onverwacht. Een warm en bevrogen Kariboelid is van ons heengegaan.

Wij wensen de familie veel sterkte.

Bedankje

Op 21 augustus 2017 ben ik aangereken door een vrachtwagenbusje. Hoofdletsel (kneuzingen), de schouderband beschadigd en het onderbeen zwaar verbrijzeld.

Ruim 3 maanden op bed in de woonkamer verzorgd door een hele lieve mantelzorger Henk en Buurtzorgmedewerksters.

Nu ben ik nog steeds aan het revalideren, maar het gaat goed met mij! Dit heb ik ook deels te danken aan een grote extra familie; de Kariboes!!

Jullie hebben mij, maar ook Henk, door alle warme belangstelling dmv kaarten, app-jes, bezoeken etc., er goed doorheen geholpen!

Hiervoor nogmaals hartelijk dank,

Henk en Wynanda Veehof

Bedankje

Lieve Kariboes

Hierbij wil ik jullie bedanken voor de vele lieve kaarten en telefoontjes. Ik ben er verlegen van.

Ik ben met de laatste loodjes bezig (bestraling). Dat is a.s. 13 maart afgerond.

We gaan er van uit dat ik samen met Ruud vanaf april weer mee ga fietsen.

Nogmaals bedankt en tot ziens.
Renske.

Tweede Kerstdag

Tradities zijn er om in ere te houden, dus ook dit jaar is het weer verzamelen om half tien bij de Olifant. De weergoden waren ons dit jaar niet goed gezind, er was regen voorspeld. Toch maakten nog vele Kariboes hun opwachting. Om iets over half tien, toen volgens Theo de meute compleet was, traptten we het gaspedaal in om in kolonne onze voorzitter te volgen. Het blijft altijd weer een verrassing en tijdens de rit wordt er dan ook volop gespeculeerd waar de reis naar toe gaat. Deze keer gingen we richting Lochem, maar sloegen rechtsaf om bij de Vennebekken uit te komen. Hier werden we opgewacht door Alie en Wim Stokreef, zij hadden een thuiswedstrijd. Bekend met alles in en om Stokkum hadden zij hardloop- en wandelroutes uitgezet. Vanwege het weer kozen echter de meeste Kariboes deze kerstochtend voor de wandeling. Echter een stel stoere dames en een enkele heer trokken de hardloopschoenen aan. Zij werden begeleid door Wim, die op zijn dienstfiets als haas fungeerde.

Wij, de wandelaars mochten met Alie mee. De familie Veehof was ook van de partij maar voor de rolstoel was het eerste deel van de wandeltocht niet zo geschikt. Alie legde het alternatief uit waardoor we hun later weer achterop kwamen. Nog maar net op pad gingen boven ons de sluizen open en werd het een natte bedoening. Maar ach, wij Kariboes zijn wel iets gewend. Kletsend met deze en gene en toch wel genietend van de omgeving liepen we door het mooie Stokkum. Alie had haar best gedaan, mooie wandeling over paden die ik nog niet kende. En jawel, daar voor ons liepen de Veehofjes. Toen we ze inhaalden nam Wynanda weer plaats in de stoel zodat we samen verder gingen. Sociaal als Kariboes zijn werd Henk afgelost in het rolstoel duwen zodat hij ook her en der kon bijpraten. Na ruim een uur kwam de Vennebekken weer in zicht. De stoere hardlopers waren reeds binnen waar de kachel gloeide. Ook de koffie stond klaar met een heerlijke plak krentenwegge.

En als dan iedereen zijn/haar plekje gevonden heeft is het geklets niet van de lucht. Ook Karin Holthuis was weer van de partij. Eens per jaar neemt ze toch maar weer de moeite om de Kariboe verjaardag te bezoeken. Toch heb ik ook de nodige Kariboes gemist die normaliter altijd van de partij zijn. Het bleek dat ook hier de griep golf had toegeslagen. Trouwens, het zou ook leuk zijn wanneer de jongere garde wat meer vertegenwoordigd zou zijn. Het hele gezin is welkom, dus ook met kinderen.

Na de koffie is het woord aan onze voorzitter Theo. Hij memoreert wat er zoal afgelopen jaar heeft plaatsgevonden en we staan stil bij het overlijden van een aantal geliefde Kariboeleden.

Hierna werd er een borrel geschonken wat de tongen nog losser maakt.

Al met al was het weer een geslaagde Tweede Kerstdag met dank aan Alie en Wim voor de mooie routes.

Op naar de 48ste verjaardag.

Anja Assink

Maandag 8 januari 2018

Een nieuw begin!

Traditie getrouw werd de eerste loopmaandag van het jaar de "Potloop" gelopen. Vertrek vanaf de boerderij van de familie Koeleman (tegenover Jachtlust) en dan lopend naar de Pot voor koffie en een borrel en daarna lopend weer terug.

Vanwege een terugloop in deelname werd dit jaar besloten om het eens anders te gaan doen.

Bij de boerderij van de familie Koeleman mogen we al geregeld gebruik maken van de keet als er iets te vieren valt. Gelukkig is dit nogal eens het geval en zo zitten we na het korte hardloopwerk regelmatig in de keet voor koffie met wat lekkers.

Dit jaar werd bedacht dat we in deze mooie ruimte ook de Kariboes nieuwjaarsborrel konden houden.

Na het voorstel in de groep te hebben besproken was het grootste deel ermee eens dat we dat eens konden doen.

We begonnen de eerste hardloopavond van 2018 onder leiding van Theo met een "mooi begin" rondje hardlopen. Het rondje van Jachtlust naar de Stoevelaarsweg en terug via de Rijssenseweg weer naar Jachtlust. Er was een beste koude wind maar des te lekkerder smaakte de borrel na afloop.

Maaïke had een grote thermoskan Glühwein meegebracht die werd gretig afgenomen. Volgens Lies veelde veel, maar echt Lies het was glad op. Ko verzorgde de dames van heerlijke Basjes (boerenjongens, advocaat en veel slagroom). Verder hadden Hennie en Janet wijn en fris en had Theo een kratje bier meegebracht. De hapjes waren verzorgd door onze Enterse lopers dus al met al een super mooie samenwerking voor een gezellige nieuwjaarsborrel.

Onder het genot van de hapjes en de drankjes werd al snel bedacht dat er toch zeker vaker in het jaar geborreld moest worden. Arnold kwam met het idee om rond de zomervakantie een vakantie borrel met barbecue te organiseren. De plannen werden uiteraard steeds wilder naarmate de avond vorderde. Het was super gezellig en zeker voor herhaling vatbaar!

Allemaal bedankt voor het super goede Kariboes begin van 2018!

Wendy Nijmeijer

Brink tot Brinkloop 31 dec. Deventer

De titel is misleidend. Je zou kunnen denken aan een rondje rondom de Brink in Deventer. Dat is ongeveer 500 meter. Op zich is dat een aanrader, want er valt veel te zien aan Middeleeuwse schoonheid in het centrum van "Moskou aan de IJssel". Het meest in het oog springend is natuurlijk het Waaggebouw met zijn torentjes op de hoeken en de Valse muntersketel aan de zijkant van het gebouw. Jammer, dat die ketel niet meer gebruikt wordt, want vorige week heb ik onwetend Alice Bomers met een vals briefje van 20 Euro betaald voor het wijnpakket, dat ze bracht. Toen ze bij de Hema wilde afrekenen met "mijn" briefje van 20 Euro werd met speciale apparatuur vastgesteld, dat het om een vals briefje ging, dus zat Alice met de schade en het goede doel, dat er aan gekoppeld was, zou er ook onder gaan lijden. Gelukkig wist ze, dat ze het bewuste briefje van mij ontvangen had.

Misschien, dat een bankkantoor er nog iets voor teruggeeft. Dan zullen jullie wel denken, dan moet schrijver dezes in de ketel met gloeiend vet, maar ik was me van geen kwaad bewust. Je kon het verschil met een echt briefje van 20 niet zien, laat staan voelen. Naast elkaar leken ze als 2 druppels water op elkaar. Een boog met sterren leek op het valse briefje iets vager dan op het echte briefje. Maar dat heb je normaal gesproken niet in de gaten.

Ondertussen was er nog geen meter hard gelopen. En dat zou ook niet zo snel gebeuren, want ik was veel te vroeg in Deventer, zo ongeveer als eerste bij de inschrijving naast de Stadsschouwburg, die recht tegenover het station ligt. Terugwandelen dan maar naar de Brink en daar wat foto's maken van al het fraais, dat er te zien is. Toen ik vroeger (55 jaar geleden) naar de middelbare school in de "grote stad" ging, zag ik die schoonheid niet. Veel belangrijker waren de kermissen en de schoolfeesten en niet te vergeten de trots van de stad, het roodgele cluppie Go Ahead, waar triomf en verdriet elkaar afwisselden. In mijn familie vroegen ze op zondag steevast: bin ie nog noar de mets van kowet ewes? En hoe heb ze 't edoan? Als jongetje van 10 jaar ging je er al heen. De fiets kon je voor een kwartje kwijt in de voortuintjes van de bewoners van het volksbuurtje rondom het stadion aan de Vetkampstraat en je kocht aan het loket een kinderkaartje voor 50 cent daarmee ging je in het "kippenhok" staan, een met kippengaas omgeven ruimte in een hoek van het stadion, speciaal voor de jongere jeugd. Als het wat minder druk was, ging je met je kippenhokkaartje door de controle van een duurdere rang, waar de controleurs nog wel eens een oogje dichtknepen en daarna met een sprongetje over een muurtje had je vervolgens een zitplaats langs het veld. Wat voelde je je dan rijk. Grote namen

hebben er gevoetbald, van Marwijk, Schneider, Ressel, Overmars en ook schilderachtige trainers hebben hun stempel op het voetbal in Deventer gedrukt met namen als Dr. Frantisek Fahdronc, Barry Hughes, en Wiel Korver. En dan Willem Beltman, die kapitein in het leger was.

Terug naar de Brink, hier waren in mijn schooltijd al kroegen en dansgelegenheden, zoals "La Balance", Club St. Tropez, De Put e.v.a. Aan de IJssel zat de Maxim Bar in een oude vestingtoren.

Met de ondergang van V. en D. en meer van die oude merken, zoals vishandel Rog is het toch iets anders geworden. Gelukkig is Talamini er nog, waar je niet langs kunt zonder een ijsje te kopen, behalve zoals nu in de winter. In warmere jaargetijden liep dat vele keren uit de hand en dan niet letterlijk, dat het gesmolten ijs je dun door de vingers op straat liep, maar figuurlijk en dan werd er weer een "Gondola Venezia" besteld, waar je echt voor in het salongedeelte moest gaan zitten en langdurig genieten.

Zo, ondertussen ging het naar kwart voor elf, een plek kiezen in de starttruimte tussen 2 rijen dranghekken, niet helemaal vooraan, want dan overlopen de snelle jongens je, maar ook niet achteraan, want dan kom je zo traag op gang. De start verliep voorspoedig, slechts 25 sec. verloren, voordat we over de elektronische startmat gingen, daarna begint je tijd pas echt te lopen. De route loopt niet over van schoonheid of van natuur, dat begint pas als je Colmschate voorbij bent en wanneer je vlak voor de overweg bij de Bannink rechtsaf slaat richting de Bathmense Enk. Kom je Bathmen binnen dan valt meteen het grote aantal toeschouwers op, veel meer dan aan de Deventer kant. Bathmen is een dorp met historie en eensgezindheid, dat straalde men uit toen een aantal jaren geleden de strijd tegen de inlijving bij Deventer hoog oplaaide, maar uiteindelijk kon men de herindeling toch niet tegenhouden, geprobeerd werd nog om met de Gelderse gemeente Lochem te fuseren, doch een grensoverschrijdende samenwerking leek de politiek geen goed idee. Napoleon heeft hier ook zijn tanden op stuk gebeten. De toenmalige bewoners van Bathmen e.o. hebben met de hulp van de Kozakken (kan Poutine ook wel gebruiken) hier 200 jaar geleden een heftige strijd uitgevochten tegen Napoleons troepen en dat werd in 2013 met een nagemaakte veldslag, waaraan bijna alle "Battumsen" meededen, herdacht.

Al lopende met de wind in de rug kom je Bathmen binnen, denk dan niet: "ik ben er", want je moet nog een grote ronde show lopen voor het Bathmense volk, al eer je de finish bij zaal Boode bereikt hebt. Het grasveld tegenover Boode is de Brink in Bathmen. HRC Boode is een monument in Bathmen, vele generaties

hebben hier gedanst en elkaar leren kennen en het "brommers kiekeken" is hier zowat uitgevonden. Zonder Boode waren al die jonge generaties Bathmenaren veel kleiner geweest. Als Horeca gelegenheid is Boode met de tijd meegegaan en er is voortdurend vernieuwd. Het Restaurant neemt nu een voorname plaats in. Bij een provinciale competitie tussen de Overijsselse restaurants eindigde Boode op de eerste plaats.

Na deze fraaie bespiegelingen doet de gelopen tijd van 53 minuten er eigenlijk niet meer toe.

Boode is gastvrij, binnen kun je je omkleeden en dan nog 500 meter naar de pendelbussen lopen om teruggebracht te worden naar de bron, waar alles begon, de Brink in Deventer.

Willem Schoterman

FunRun.

De ziekte van Hanny met haar overlijden tot gevolg heeft gemaakt dat de FunRun commissie stil heeft gelegen. De plannen voor dit voorjaar hebben we geparkeerd. Echter, de datum stond al vast en Monte Bello was al besproken. Dat samen maakt dat wij hebben besloten toch een eenvoudige FunRun te organiseren. We gaan nu voor een gezellige en ongedwongen hardlooptocht. Er kan gekozen worden uit een route van 10 kilometer of 6 kilometer. Deze laatste is ook uitermate geschikt om te wandelen. Via de leiders zullen opgave formulieren circuleren zodat we enige indicatie hebben hoeveel deelnemers er zullen zijn. Wij hopen dat velen van jullie de (hard) loopschoenen zullen aantrekken om toch nog een gezellige FunRun te beleven. Tot ziens op zondag 8 april.

De FunRun commissie, Sandra en Anja.

Een nieuw begin 1-1-2018

Elk jaar heeft een nieuw begin. 2018 ook, 2018 betekent o.m., dat 100 jaar geleden, de wapenstilstand van de Eerste Wereldoorlog een feit werd. We gaan in dit artikel echter niet de geschiedenis in, maar we houden ons bezig met het hier en het nu.

In het Huis der Gemeente in Goor werd weer de gebruikelijke nieuwjaarsreceptie gehouden. Na het handen schudden en een rondje koffie hield burgemeester Nauta een toespraak, ingeleid door communicatiemedewerkster, Dinie Schreurs. Vervolgens werden alle nationale, wereld- en Europese kampioenen in de Hof gehuldigd. Opvallend waren de vele kampioenen in exotische sporten, zoals Nederlands kampioen met een lachduif, Nederlands kampioen met een kwakertje, of Nederlands kampioen met een postuurkanarie, Nederlands kampioen forelvissen en dan heet je toevallig ook nog Benno Hengelman, Nederlands kampioen BMX fietsen, wereldkampioen met 2 Vizia honden, Nederlands kampioen klootschieten. De meest opmerkelijke kampioen was de 85-jarige heer J. van der Laan uit Markelo. Hij werd Nederlands kampioen tennis in de categorie 85+. Toch wel een uitzonderlijke prestatie vooral, als je ziet hoe fit deze man nog oogde.

De eerste week van januari is doorgaans de week van de recepties, nieuwjaarsbijeenkomsten en nieuwjaarsconcerten. De meest bekende Gorenar na Corrie Werksma, nl. Ank Bijleveld zal er niet veel van meemaken, want ik zag haar op tv parmantig in Jordanië rondstappen om de Nederlandse F16's aldaar te inspecteren. Trouwens Annie Schreijer liet zich ook niet zien op de nieuwjaarsreceptie. In Brussel was ze waarschijnlijk niet, want daar hebben ze nog Kerstreces.

Heel druk bezocht was ook het befaamde Apollo Nieuwjaarsconcert, alwaar Ank Bijleveld wel prominent aanwezig was. Was het niet alleen om wat sturing te geven aan haar dochter Anna, die als oppersprekstalmeester (bestaat hiervan ook een vrouwelijke vorm) de vrolijke melodieën van het orkest en niet te vergeten van het gastkoor "dittisgoorus" met jeugdig enthousiasme aankondigde, maar in de 2e plaats om in haar vorige rol van Commissaris van de Koning de Versierselen behorende bij de benoeming van Wim Semmekrot tot Ridder in de orde van Oranje-Nassau bij hem op te spelden. De onderscheiding met bijbehorende paraferalia was Nota Bene verpakt in papier van Het Ministerie van Defensie, waarvoor Bijleveld zich overigens verontschuldigde Je hebt nl. zo gauw een

negatief artikel in De Telegraaf of een andere grote krant. En als je dan toch door het stof moet met een Mea Culpa, wacht daar dan niet te lang mee en zorg ervoor, dat het welgemeend en oprecht is, anders degradeer je zo van minister tot onder de brug slaper, zo hebben we onlangs weer ervaren.

Toen burgemeester Nauta Wim Semmekrot naar voren riep, en Wim stond helemaal achteraan rechts en moest achter het toneelgordijn langs naar voren lopen, toen rees bij mij al het vermoeden, wat er stond te gebeuren. Nauta las een uitgebreid doopceel van Wim voor, met daarin zijn verdiensten voor Apollo. Meerdere keren zat hij in het bestuur, lange tijd was hij voorzitter, hij was leider en bedenker van acties en fondsenwervingscampagnes, enz. Genoeg argumenten om Wim voor te dragen als ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Wat ik mij kan herinneren was Wim ook één van de grote bezielers en uitvoerders van het Vriendschapsverdrag met de Oekraïense hoofdstad Kiev. Wim was er ook bij, toen wij in 1995 een uitwisselingsreis maakten naar Kiev met een hele grote groep Gorenaren en daarbij zorgde hij meestal voor de vrolijke noot. Veel meer vrolijke pinda's bepaalden de sfeer in de nachttrein naar Moskou, waarmee het hele gezelschap na 6 dagen Kiev naar Moskou reisde. Van slapen op de slaapbanken is toen niet veel terechtgekomen, maar van zingen en Champagne drinken des te meer. De dagen worden al weer iets langer, al merk je dat niet door het sombere regenachtige weer. Bij de Kariboes start je 's morgens nog vaak in het halve donker en op heel veel bospadjes kan niet gelopen worden zo sompig en drekkig is het er. Hardlopen en wandelen gaat nu even niet, vanwege een gekneusde teen. Dan maar een andere activiteit zoeken. Zwemmen of naar de sportschool, dan kunnen de decemberkilo's toch verbrand worden.

Willem Schoterman

VOORNEMENS

TOEN NA DRIE DAGEN DE CHOCOLADE NAAR MIJ BEGON TE KNIPOGEN

GAF IK HET MAAR OP

Loesje

Praoterieje oet de Achterhoek

De Deertjes (64)

'Het liekt wal of iedereen de griep hef' beste leu. Ze loopt te snotter'n, te proest'n, te raggel'n, te schrap'n. Zo af en toe zie'j de ene zo'n greun'n oetspie'jen.'

Bah, ai'j t zeet, köi'j wal oaver de nekke gaon.

'Nou pa, ie könt d'er anders ok wat van. Ie gaot soms te keer alsof de wereld vergaet. Zo afschuwelijk, ie hebt 't zelf neet in de gat'n.' zei 't oldste deertje.

'Wat köi'j d'er an doen?, kwam moeder tuss'n beide.

'Ai'j hondsberoerd bunt, ie hebt ne kriebel in de keel en niks helpt; geen drankjes, geen zoegtablett'n, geen poeders, geen pill'n. Dan wordt ie d'er gek van. Het wordt als maol beroerder.'

'Trouwens' zei ik 'Jullie deertjes hebt ook griep e had. Jullie leeft toch zo gezond, rookt neet, drinkt neet 'völle', trimt en loopt ook nog hard. Jullie zegt altied: 'hardlop'n is onze griepsuite', hoe kan 't dat dat jullie toch zeek wordt?

Jao, wat moi'j, ai'j 't geveul hebt dai'j oe de long'n oet oe lichaam hoest?

Dan gao'j naor ne dokter, dan denk ie dai'j holpene wordt. Hi'j is d'er zelf neet, ie kriegt ne vervanger, want net als in 't onderwies hebt ze ne studiedag, ne conferentie, ne biescholing of bunt met vakantie. En geleerd dat de dokters bunt, dat wal, maor help'n dut 't neet.

'wat scheelt d'er an?' vroeg de vervanger mie. Veur ik wat kon zegg'n zat ik weer te hoest'n. 'Dan gaan we maar eerst luisteren.'

Ik zat hum an te kiek'n en dacht noo kump 't, want zo'n kearl hef d'er veur e leerd. Hee wachtte nog eff'n en herhaalde 'we gaan eerst luisteren.' Dat doo ik toch' zei ik teg'n hem. Toon trok he zo'n naar gezichte en zat te schoev'n op zien stoel.

Hee zal wal bi'j zich zelf denk'n wat bun ie toch ne stomm'n boer. Hee zei 't neet maor dacht 't wal, want dat köi'j zo zeen, dan trekt ze zo'n bedenkelijk gezichte. Ze durft ok neet alles meer te zegg'n, ok dokters neet.'

'Kan jij dan gedachten lezen pa?' vroeg het jongste deertje. 'Jao ikke wal' zei ik onmiddellijk, 'daor moi'j eerst dreuge veur achter de oor ne waen en zo old en wies waen als wi'j' en ik keek moeder an omdat ik anveulde dat ik wal wat steun van heur kon gebroek'n. Good, ik bun bi'j de dokter en hee had inmiddels ziene stethoscoop e pakt en kump naor mien toe lop'n en zei op 'n kwasi rustige geagiteerde toon: 'Wilt u de trui, overhemd en hemd uit doen, dan kan ik naar de longen luisteren.'

'Zeg dat dan direks dai'j luuster'n wil' dacht ik, maor zegg'n deed ik dat neet, want ik wol de sfeer neet bedarven. Zien gezichte leek wal ne oorlogschip.

'Inademen en rustig uit ademen' zei hee en telkens drukte hee met dat ding op ne andere plaatse.

'Ik hoor geen gekke dingen, geen grote ruis' en keek mien an alsof he zegg'n wol

'Moi'j hierveur naor ne dokter komm'n?'

Ik was stom verbaasd en mos weer hoest'n en draei'jde mien umme om hum neet de volle laag te gev'n en ik zei:

'Köi'j dan neet zeen dat 't neet good met mien gaet?

'T lijkt mij niet verstandig antibiotica voor te schrijven,' zei hee gedecideerd.

Daor kon ik het met doen en veur ik 't in de gat'n had stond ik boet'n.

Lelijk dat ik was, dokters bunt ok neet wat ze e west bunt en zat mien thoes an de kökkentaofel af te reageren De deertjes en moeder mosten 't ongeld'n.

'Ik zou een klacht indienen pa, je bent niet serieus genomen, de bejegening schiet te kort en weet je nu wat je hebt?' meende het jongste deertje mij te ondersteunen.

'T kan mien niet schel'n als ik maor van dat hoest'n afkomme.'

'Ie bunt ok völ te netjes, ie laot oe afschep'n met vage dinge, ie mot meer veur oe zelf op komm'n' zat 't oldste deertje mien aan te moedigen.

Ik was verbaasd, zovölle begrip heb ik nog nooit e had van deertjes. De deertjes en moeder staken de köppe bie mekare en oaverlegd'n wat ze hier an kond'n doen.

Veur ik 't in de gat'n had hing moeder an de telefoon en beld'n den dokter en deed heur beklag. De deertjes hing'n an heur lipp'n, klaor um heur onmiddellijk waor neudig bi'j te staon.

'Ik heb hier thoes ne doodzieke man, dee al wek'n lang loopt te kwalstern, te hoest'n en koorts hef. Hee hoest ziene long'n oet zien lief, wat mot d'er nog gebeur'n veur dat het helemaal fout gaet. Ie stuurt hum zo weer naor hoes zonder dat hee weet wat hee hef en is neet e holpene.'

'Nou mevrouw, doodziek dat valt nog wel mee, overdrijft u niet een beetje?' verweerde de dokter zich. 'D'er zijn tig mensen ziek die dezelfde verschijnselen hebben als uw man. Rust, gezond eten, drinken en een goede verzorging dan komt alles weer goed.' Ok moeder was verbaasd dat ze zo werd af e scheept en de deertjes kek'n heur met ongeleuf an. Het was eff'n stille toen moeder de telefoon had neergelegd. 'Zo gaet dat noo' meende ik 't geliek an mien kante te hebb'n.

"als de gezondheidszorg ons zorgen oplevert over de gezondheid" beste leu, 'dan gaet d'er iets verkeerd.' Maor gelukkig zitten de deertjes, moeder en ikke op dezelfde lijn. Veur de eerste keer met de deertjes, veur zover ik weet.

Poortdienst

Zo'n 23 personen hebben zaterdag 20 januari jl. in het Weldam de takken en omgewaaide bomen, die na de zware storm van donderdag jl. waren blijven liggen, besprongen. Deze 23 hadden ook nog eens te maken met gladheid op de weg door opvriezing en sneeuwresten. Dit bij elkaar is een tafereel, wat meestal rond Leo's verjaardag, 18 januari, het beeld bepaalt. Nu Leo geen echte leider meer is van de zaterdaggroep, heeft hij zich zelf benoemd tot hoofd mondelinge communicatiediensten van de Kariboes, en na een lange carrière, is hij nu de fietsende regelneef van het bonte gezelschap Kariboes, de enige die bij zijn verjaardag een presentje uit de stroppenpot tegemoet kan zien. De verantwoordelijke hiervoor, mevrouw B. Kant van de lange zijde van de hockeyvelden kon wegens familiebezoek in de Maasstad de surprise niet persoonlijk uitreiken en had hiervoor een collega sjouwer opgesnord en hem aangewezen om de honneurs waar te nemen. Kruipolie zou Leo ontvangen en de waarnemer nam dat heel letterlijk en haalde een spuitbus met het befaamde goedje, waar je vastgeroeste schroeven en dolgedraaide bouten mee losweekt, uit zijn werkplaats. Doch de volgende dag bracht de mevrouw met de prachtige voornaam een ander flesje kruipolie, met een totaal andere werking op promille niveau. De toespraak op piket (de poort bij de oprijlaan van het Weldam), die Leo van de invaller ontving ging in de eerste plaats over de originele kruipolie met roestslopende eigenschappen. En omdat mevrouw K. deze morgen niet in de soep kon roeren, kon zij de omgangstaal ook niet bepalen en lepelde de hulpfelicitatiedienstmedewerker zijn tekst voor Leo in het Twents op. Het begon met een inleiding en eindigde met een rijmpje:

Leo is driekwart eworden (van een eeuw)
Noe hef hee as enigsten van disse club een kedootje verdeend

Veur as hee de fietse hef loaten verroesten
en alles vaste zit en niks meer draejen wil, want

't kröp, woar 't neet goan kan,
't löp, woar 't neet fietsen kan,
't zöp, woar 't neet drinken kan en
't dröp, woar e de neuze nat hef.

Met dit kwartet oaverleavingsspreuken wier hee op 't hoes an estuurd, mor det is verdomd lastig bie em, want töt en met de leste plakker bleef hee zien communicatieve gawe oetdreagen.

Willem Schoterman

Op pad met ...

Bianka Kant-Los (57 jr.)

'Je bent wel stipt op tijd' zegt ze als ze de deur opent. 'Koud hè? Kom maar gauw binnen, die gure koude wind vind ik maar niks.' terwijl ze voor mij uit loopt de hal in. 'Zullen we maar een kort tochtje maken. Ik neem onze hond Anna mee.' Even later lopen we met

Anna de Labrador op de stoep richting ijsbaan. Nog geen twee honderd meter verder wordt ze staande gehouden door een andere viervoeter een zwarte Labrador. Zijn baas begint een uitgebreid gesprek met Bianka.

Dan vervolgen we onze weg. 'Het valt eigenlijk best wel mee, ik had het kouder verwacht.' zegt Bianka. Anna doet haar behoefte in de berm langs de Markelose weg en Bianka pakt de uitwerpselen op in een plastic zakje en deponeert het in de prullenbak bij de bushalte. 'Dat noem ik nog eens voorbeeld gedrag' zeg ik tegen haar. Ze kijkt mij aan, dat is toch vanzelfsprekend. Dan steken we de weg over en lopen langs de ijsbaan die nog verlaten is. 'Morgen zal dat wel anders zijn met nog een nachtje strenge vorst.'

Ik mag graag schaatsen, er is de laatste jaren helaas niets van gekomen, maar zou best wel weer op de schaatsen willen staan. Ik neem deze route vaak want het is hier zo mooi. Ze creëren hier steeds meer natuur.'

Bianka jij komt uit het westen van het land, vertel daar eens iets meer over?

Mijn ouders komen uit de Zaanstreek in Noord-Holland. Ze zijn verhuisd naar Heerjansdam. Dat ligt tussen Dordrecht en Barendrecht net onder de rook van Rotterdam. Heerjansdam is een dorp met ca. 4000 inwoners. Het is nog platteland, maar wel weer dicht bij de grote stad. Heerjansdam is onderdeel van de Drechtsteden zoals Dordrecht, Zwijndrecht, Ridderkerk, Barendrecht etc. Mijn ouders zijn daar naar toe verhuisd vanwege het werk van mijn vader. Hij was vertegenwoordiger in verf en was daarnaast ook reclametekenaar en deed veel opdrachten voor bedrijven. Hij was een hardwerkende en creatieve man. Mijn vader maakte aquarellen, in de hal van ons huis heb je een aquarel gezien die ook door hem gemaakt is.

Hij gaf daarnaast les aan de avondschool in Rotterdam. Ik herinner me dat hij altijd druk was, toch had hij tijd en aandacht voor ons. Mijn moeder was huisvrouw. Ik heb een zus, zij heet Mariska en is vier jaar ouder dan ik ben. Wij hebben een onbezorgde en veilige jeugd gehad. Mijn ouders waren gek op de buitenlucht en de natuur.

Wij kampeerden veel met de tent en later de vouwwagen op een camping, n half uurtje van ons vandaan, aan de kust en ook in Zeeland. In de zomer bracht mijn vader ons naar camping op Texel en daar bleven we dan de hele zomer totdat we weer naar school moesten. Mijn vader moest tussentijds werken en kwam de weekenden dan weer naar ons toe. We werden gestimuleerd om te sporten. Ik was bij de gymnastiek en op tennis. Niet dat ik uitzonderlijk goed was hoor. Op mijn twaalfde koos ik voor waterpolo en stopte met gymnastiek. Om in te zwemmen moest je

vijf baantjes van vijftig meter trekken. Je vond het toen niet eens een probleem het hoorde erbij.

Hoe was je op school?

Niet bijzonder, heel gewoon. Ik viel niet op, was best wel braaf en gehoorzaam. Na de lagere school ging ik naar de havo. Ik was niet goed in exacte vakken. In Havo 3 ben ik blijven zitten, vooral vanwege wiskunde en maakte daarna de overstap naar Mavo 4 en had het zogenaamde talenpakket waar ik wel iets mee heb. Lezen vind ik bijvoorbeeld wel heel erg fijn, dat verklaart mijn voorliefde voor het boekenvak bij de bibliotheek. Ik lees elke week wel drie boeken, een ècht boek (literair) en thrillers. Ik lees meerdere boeken gelijktijdig. Ik vind het heerlijk om mij erin te verliezen. Ik ben lid van een leesclubje. Maar dat terzijde.

Had je al vroeg voor ogen wat je wilde gaan worden?

Totaal niet. Ik zat in Mavo 4 terwijl ik nog geen idee had welke kant ik op moest. Bij toeval was er voorlichting van de Politie op school. Dat maakte mij nieuwsgierig en ben er meer over gaan lezen en in gaan verdiepen. Na verschillende geschiktheidstests ben ik aangenomen. Ik was nog te jong om te beginnen, je moet achttien jaar oud zijn. Ik moest een half jaar met iets anders overbruggen. Mijn zus Mariska werkte als psychisch verpleegkundige en ze wist voor mij wel een baantje en heb een half jaar in de keuken van het psychisch ziekenhuis gewerkt. Ik mocht patiënten van eten en drinken voorzien. Daarna was ik oud genoeg om te starten met de Politie-opleiding tot agent. Ik moest daarvoor anderhalf jaar elke dag met de trein naar Rotterdam. Je leert er van alles veel over wetten en regels en praktijksituaties waarin je moet handelen. Ik vond het best interessant vooral in combinatie met de praktijk. In het centrum van Rotterdam word je met van alles geconfronteerd. Ik was nog geen twintig jaar toen ik

slaagde voor mijn opleiding en werd als agent aangesteld ook weer in het centrum van Rotterdam. Je doet met zijn tweeën meldingsdiensten. Dat houdt in dat je in de surveillanceauto oproepen krijgt van de meldkamer om op te treden bij het afwikkelen van ongelukken, processen verbaal, bij diefstallen, het beslechten van ruzies, of om escalaties van problemen te voorkomen etc.

Was je wel eens bang als je op iets werd afgestuurd?

Nee niet echt. Ik was toen ook nog maar twintig jaar oud, je bent dan meer onbevangen. Je bent altijd in aanwezigheid van een ervaren collega, oudere agent.

Heb je carrière gemaakt bij de Politie?

Nee, maar dat is ook niet zozeer mijn karakter. Ik ben gestart en na vijf jaar word je automatisch hoofdagent, tenminste als je geen gekke dingen doet. Ik ben hoofdagent geworden. Ik ben gestopt bij de Politie toen mijn oudste zoon Steven geboren werd. Vrouwen in deeltijd bij de Politie was in die tijd nog niet de gewoonte. Achteraf vind ik dat wel jammer, tegenwoordig kan dat allemaal gelukkig wel.

Even terug in de leeftijd, was je jong toen je uitging?

Nee, dat speelde bij ons helemaal niet. Die behoefte hadden we ook niet zo. Je had je vriendinnen en vrienden bij diverse clubjes zoals de sport. Daar deed je leuke dingen mee. We gingen maar zelden uit. Nee dat kennen we niet zoals dat in Twente destijds het geval was bij De Zon in Goor, Bill's Bar of Dieka in Markelo. Maar bij de Politie was het ook leuk, er waren allerlei vriendenclubjes, je ging met elkaar uit en deed allerlei activiteiten. Zo waren er veel concerten in het Feyenoord stadion en je kon je inschrijven voor surveillance diensten voor en na de concerten. Ik heb concerten van Julien Clerc, The Rolling Stones en David Bowie van dichtbij meegemaakt, je kon ze bijna aanraken. Uniek toch? Ik ken ook geen pubertijd, volgens mij heb ik daar nooit last van gehad. Mijn ouders hebben het wat dat betreft wel gemakkelijk met ons gehad. Ik herken het

pubergedrag ook niet bij mijn zonen. Misschien klinkt dat saai en braaf, maar het is niet anders.

Hoe heb je Dick dan ontmoet?

Het was op het werk, hij zat ook bij de politie. Hij werkte in een ander team en we hadden altijd verschillende diensten, dat is dan wel weer lastig. We kwamen elkaar wel eens tegen tussen de diensten door en op een of andere manier kwamen we met elkaar in gesprek. Weet je, eigenlijk weet ik dat niet meer zo goed. We spraken met elkaar af buiten werktijd, zo groeide dat en raakten zo verliefd. Ik was toen ik 21 jaar oud en Dick 19 jaar. Dat was geen belemmering, ik vond hem aantrekkelijk en we hadden een heel leuke tijd. Ik had een flatje gehuurd dichtbij het centrum van Rotterdam. Wat wil je nog meer, dicht bij alles. Ik was 22 jaar oud toen we samen gingen wonen. Na een paar jaar vonden wij het flatje wel erg klein en krap.

Wij besloten in Heerjansdam een huis te kopen, we hadden beiden dezelfde voorliefde, naar buiten, de natuur, de rust opzoeken. Dick is een boerenjongen van oorsprong ook uit Noord Holland, zoon van een bollenteler, een jongen van de buitenlucht. En die weet wat werken is. Hij zat op het atheneum en werkte voor zijn zakgeld in de weekenden en zomers bij bollentelers bij diverse bedrijven in de buurt van zijn ouderlijk huis. Toen wij samenwoonden in Rotterdam, wilde hij zich verder ontwikkelen en besloot rechten te gaan studeren op de Erasmus Universiteit in deeltijd. Hij heeft gebikkeld die Dick van mij, hij kon afzien naast zijn werk zich elke keer weer opnieuw op de studie te gooien. Hij heeft die studie in vier jaar weten af te ronden. Petje af.

Hij is gaan werken bij een groot advocatenkantoor in Rotterdam. Maar dat is ook bepaald geen luizenleven. Er wordt veel van je verwacht, lange dagen maken en een hoge werkdruk.

Jullie hebben een huis gekocht in Heerjansdam, dicht bij je ouders. Terug op honk?

Ik vertelde al, het flatje werd ons te klein en krap en het buitenleven trok ons echt. Heerjansdam is wat dat betreft ideaal. Het is nog platteland en toch dicht bij de stad. Wij werkten beiden en konden ons veroorloven een huis te kopen. Ik was 29 jaar toen Steven geboren werd en twee jaar later Sander. Na vijf jaar hebben we een vrijstaande woning gekocht ook weer in Heerjansdam. Het is vertrouwd, ik kende vanuit mijn jeugd al veel mensen, had er veel vrienden en kennissen ook door de sport.

Mijn moeder is inmiddels 85 jaar oud en woont nog steeds in het ouderlijk huis. Mijn zus Mariska woont ook in Heerjansdam en komt haar elke dag helpen met de alledaagse levensbehoeften en houdt een oogje in het zeil. Ik ben om de drie weken een weekend bij haar. Ze is steeds meer op hulp aangewezen. Mijn vader is twee jaar geleden op 1 januari 2016 overleden. Hij is 88 jaar oud geworden. Hij is de laatste jaren gaan dementeren. Je hebt diverse variaties van dementie, maar als je je vader zo ziet aftakelen en van karakter ziet veranderen, is dat geen pretje. We hebben het met z'n allen gered. We hebben hem tot en met de laatste dag thuis kunnen verplegen. Dat hopen we nu ook met mijn moeder te volbrengen.

Toch zijn jullie niet in Heerjansdam blijven wonen, hoe komt dat?

Dick werkte ongeveer tien jaar bij het advocatenkantoor, de werkdruk was hoog en hij maakte vreselijk lange dagen. Hij was wel weer toe aan een nieuwe uitdaging. Bovendien is het wel heel erg druk en vol in het westen van het land. Zijn broer die internist is in Enschede en Oldenzaal, maakte hem warm voor het oosten van het land. Dus hij heeft de stap gewaagd te solliciteren bij het advocatenkantoor Kienhuis Hoving in Enschede. Daar werd hij aangenomen, maar voor ons was wonen in Enschede geen optie. Wij wilden graag buitenaf wonen of in een kleinere woonkern.

Wij hebben overal gekeken en huizen vergeleken. Telkens kwam het huis waar we nu in wonen terug. Er hoefde niets aan gedaan te worden, we konden er zo intrekken. De kinderen hoefden alleen maar de weg over te steken en ze waren op 'De Wiekslag' de basisschool. Ze waren tien en elf jaar oud. Een gunstige leeftijd om een verhuizing te overwegen. Ze wilden bij hockey, ook dat betekende alleen maar de weg over te steken.

Hoewel we aanvankelijk toch wel wat aarzelingen hadden om in Goor te gaan wonen, hebben we er toch voor gekozen. Daar hebben we zeker geen spijt van. Inmiddels is Dick vier jaar geleden een eigen advocatenkantoor begonnen. Hij werkt inmiddels met een collega.

Wij wonen sinds het jaar 2001 in Goor en zijn volkomen ingeburgerd. Ik heb destijds in het Gemeentegidsje gezocht naar een trimclub of loopgroep en kwam zo terecht bij De Kariboes. Ik heb mij aanvankelijk aangesloten bij de donderdag-morgengroep van Lies Timmerhuis. Daar ben ik nog steeds bij. Heb mij vervolgens aangesloten bij de maandagavondgroep, hoewel het een leuke groep is, vind ik 's avonds lopen in het donker niet prettig. Omdat ik minimaal twee keer per week wil lopen was voor mij de zaterdagmorgengroep de beste optie. Daar loop ik nog steeds bij, het is een heel fijne groep. Ik tennis al jaren bij de GTC, hoewel nu op een wat lager pitje. Straks pak ik het weer op.

De jongens zijn inmiddels het huis uit. Na de middelbare school in Holten zijn ze beide gaan studeren. Steven (27 jr.) heeft rechten gedaan in Nijmegen en werkt als jurist bij ABN AMRO-bank aldaar. Maar hij gaat de overstap maken naar een ander bedrijf AON (assurantiebedrijf) in Rotterdam. Hij gaat terug naar het westen. Dat kriebelt bij hem toch op een of andere manier. Sander is nu met het laatste jaar bezig van de studie geneeskunde in Maastricht en wat hij daarna gaat doen is nog niet duidelijk. We zien wel. Ze hebben beiden geen relatie.

We gaan eind maart met ons vieren op skivakantie in de Franse Alpen (Valloire), daar verheugen ons op.

Bianka, jij werkt bij de bibliotheek?

Toen de kinderen groter werden begon het weer te kriebelen, je wilt iets doen, iets betekenen. Bij de politie was ik al zolang weg en ben begonnen met vrijwilligerswerk. Zoals eerder gezegd ben ik een fervent lezer. Ik ben attent op nieuwe boeken en vrijwilligerswerk bij de bibliotheek leek mij wel wat. Ze konden wel assistentie gebruiken en ben me daarvoor gaan inzetten. Ik vond het leuk werk en ben mij gaan oriënteren of ik voor een betaalde baan in aanmerking kon komen. Daarvoor moest ik een opleiding doen, ik vond dat geen bezwaar en nadat ik die met succes had afgerond kreeg ik een soort afroepcontract van 8 uur per week. Dat betekent dat je in elke bibliotheek in Twente e.o. op een afstand tot op 30 à 40 km ingezet kunt worden. Zo heb ik in Denekamp, Oldenzaal, Hengelo, Delden, Rijssen en Haaksbergen ingevallen. Meestal werk ik het dubbel aantal uren per week en moet ik nog aardig plannen om het met al mijn activiteiten rond te zetten.

En hoe is het met de Kariboes?

Ik voel mij prima geaccepteerd, in het begin was de verwondering groot. Je verstaat niet alles, maar nu versta ik en begrijp ik alles. Het is een pracht club, niks mis mee, het mag van mij wel een beetje fanatieker. Maar dat is persoonlijk. Je moet er zelf iets van maken en dat doe je toch weer samen. Niet dan?

Bianka, wij zijn er wijzer van geworden. Dank dat je een tip van de sluier hebt opgelicht.

André Bomers

Onze redactietijd 2

Als de kopy was uitgetikt, werd alles gedrukt (of gestencild). In het begin bij de Goorse volkswoning en later bij een drukkerijtje in de Irisstraat, daarna bij de SWB en later de Primera. Meestal was dat prima, maar er ging ook wel eens wat mis: de eerste keer bij de SWB lag de omslag op de kop!

Als de druk klaar was, dan haalde ik het op en bracht het bij de bezorgers. Vaak rond 6 uur, dan was iedereen meestal thuis. Soms niet en toen zei een bezorger tegen mij: "Gooi het maar in de bus, ik ben niet altijd thuis, dan vind ik het wel". Zo gezegd, zo gedaan. Na een paar dagen telefoon: "Er is een wijk die niets heeft gehad! Hoe kan dat?". Toen bleek dat de bezorger 3 maanden in Spanje zat en niet zijn brievenbus liet legen!

Gelukkig waren er nog LA's over en het kwam goed!

De redactie was een gezellig team en als waardering kregen we eens een uitje om te gaan klootschieten. Dit verliep heel gezellig totdat ik de kloot tegen mijn hoofd kreeg. Zo te zien niet al te veel blijvende schade.

Erg leuk was ook dat we bij een bepaald jubileum annonces maakten voor leden met een bedrijf, bijv.: "Al draagt een Kariboe een gouden ring, hij blijft een lelijk ding" (juwelen Donkers) en "Als ik het niet vertrouw, dan zeg ik maar dat ik het niet meer heb" (Herman Holthuis na ervaringen met diefstal). Of: "Een zomerhuisje cadeau bij een woning" (Louis Roetgering, maar de geldigheidsdatum was al voorbij). Leuke tekeningen waren er van Max Denneboom, die ook al eens een leuke kalender maakte. Bij deze acties lagen we bij het bedenken in de redactievergadering vaak dubbel van de lach!

Samen met Jan Brem ben ik op een gegeven moment gestopt.

Ik lees het blad nog altijd helemaal en vind het er goed uitzien! Ik hoop dat jullie nog lang doorgaan!

Paulien Kraak

PS Ik ben nog steeds bij Herman.....

Canada II

Nu het zo hard vriest in Canada en de V.S. Is dit een aanleiding weer iets over Canada te melden, bijvoorbeeld over Vancouver Island voor de kust bij Vancouver. Dit is zo ongeveer Canada in het klein met een zeer mild klimaat. Victoria is een stad in het westen van Canada. Het is de hoofdstad van de provincie Brits-Columbia. De stad ligt in het uiterste zuidoosten van het Vancouvereiland. Met een veerboot kan men in 90 minuten naar het op het vasteland gelegen Vancouver.

Voor de Canadese westkust bij Vancouver ligt Vancouver Island, een eiland zo groot als Nederland. Het wordt door de Straat van Georgia gescheiden van het vaste land. Op het eiland wonen slechts 800.000 mensen, waarvan de helft in de hoofdstad Victoria. Het eiland heeft veel te bieden. Hoogtepunten zijn o.a. Victoria, de verschillende natuurparken en de mogelijkheden om grizzly beren, walvissen en orca's te zien. Victoria is een leuke stad op het zuidpuntje van Vancouver Island. In de stad hangt een typische Britse sfeer. Niet vreemd, want Canada is nog steeds onderdeel van het Britse Gemenebest. In de wateren rond Victoria leven walvissen en orca's. Met een snelle boot kun je tochten maken om ze te bekijken. De meeste bezienswaardigheden van Victoria vind je rond het water van de Inner Harbour en in de Old Town met cafe's en restaurantjes en waar je ook kunt winkelen.

Aan de haven vind je ook het wereldberoemde Royal British Columbia Museum, een van de belangrijkste musea van Canada.

Het plaatsje Chemainus is bekend vanwege haar vele muurschilderingen ('murals'). Een wandeling door het stadje brengt je langs de meest uiteenlopende schilderijen, waarvan die van de Indianen.

Er zijn nog vrij hoge bergen op het eiland, het is eigenlijk Canada in het klein al heeft het eiland wel de oppervlakte van Nederland, België en Luxemburg bij elkaar.

De "Butchart Gardens" is een zeer bijzonder complex van botanische tuinen, die iedereen, die Vancouver Island bezoekt, gezien moet hebben.

Deze tuinen op Vancouver Island werden in 1904 ontworpen door Jenny Butchart, de vrouw van een rijke cementfabrikant. De plaats waar ze de tuinen aanlegde was eigenlijk een uitgeputte zandsteengroeve. Van de steengroeve zelf maakte ze een groot, met bomen omgeven meer. Een grote rots uit de oude groeve doet dienst als rotstuin. Van daar heb je een prachtig uitzicht.

De 55 are grote tuin is opgedeeld in verschillende kleinere tuinen: een rozentuin met meer dan 100 soorten en een Italiaanse tuin. Je vindt er ook een klein museum, gelegen in Benvenuto, de oude

familieresidentie. Je leert er meer bij over de geschiedenis van de cementfabriek en over de ontwikkeling van de tuinen. De tuinen worden nog steeds uitgebaat door de familie Butchart.

Willem Schoterman

Noot van de Redactie.

Marijke Leeftink heeft na 10 jaar besloten een punt achter haar redactiewerk te zetten. Ontzettend jammer maar wij respecteren haar besluit. We hebben op onze laatste vergadering afscheid van haar genomen.

Nu rest ons de volgende oproep: wie lijkt het leuk om de redactie te komen versterken. Vier keer per jaar wordt de Lange Adem uitgegeven, dus vier keer per jaar vergadering en daarna werk aan de winkel. En zoals het Kariboes betaamt, ook bij de vergaderingen en de werkzaamheden is gezelligheid een belangrijk onderdeel. Lijkt het je iets? Meld je bij één van de redactieleden.

Met de regelmaat krijgen we van drukkerij Hassink wat extra exemplaren van de Lange Adem. Mocht je om welke reden dan ook een keer een extra editie willen hebben kun je contact opnemen met Ko Stoker.

Avontuur:

Midwinter Marathon Apeldoorn

In oktober sloot ik mij vol goede moed aan bij de woensdag club. Op mijn lijstje staat al jaren een halve marathon...Nu moest het gebeuren! Hardlopen staat voor mij symbool voor gezondheid, sterk, fit en energie. Alles wat ik nodig heb om overleefd te blijven als moeder van drie kleine kinderen en een dynamische baan. Buiten zijn en een sterke weerstand ontwikkelen is net zo belangrijk voor mij als ooit in mijn leven: "die halve lopen" Als astma patiënt vond ik het spannend; kan ik dat? Durf ik dat? Ja ik ga dat doen! Ik zie het wel....Op naar de kariboos!

Het lukte! Ik sloot me aan bij een gezellige groep met fijne mensen en ik hoor het Harry nog zo vragen, wie wil er mee naar de Midwinter Marathon in Apeldoorn? Mooie training voor de Halve... Ik zei niets....Maar dacht van alles. De weken gingen snel, de kilometers liepen op.... Het zelfvertrouwen bleef groeien...negatieve gedachten als "wat ver" en "ik weet niet of ik dat kan" veranderde... De kracht van de groep deed zijn werk en ik dacht: IK GEEF ME OP!! En de grootste verandering was: Ik had er zin in. 16, 1 KM rennen...We zien wel... Weer een overwinning!

Op 4 februari betrokken we midden in de griep epidemie die Nederland in de greep hield en waardoor we Wendy moesten missen...Met twee auto's vertrokken we met goed gevulde magen en een klein beetje sneeuw! Sommige met veel zin, sommige met wat zenuwen...

Op tijd in Apeldoorn alle tijd voor een Twents "Kalm aan" momentje en na een flesje water en een banaan vertrokken we in onze poncho's naar de start! De sfeer zat er goed in, Vrolijke muziek, trommels en de speaker sprak ons moed in. En hup weg waren we!!!

Even inkomen, de eerste kilometers een kleine (maar lange) klim, Phoe viel me tegen: zware benen...Jammer dacht ik: Ik loop niet zo lekker". Maar hup daar gingen we naar beneden....Dat was fijn....En ja hoor: ik liep lekker! GELUKKIG! En zo werkt lichaam en geest steeds weer samen.

Van onze woensdag groep was Harry in een ander vak gestart, dus die was al uit beeld. Ko en Henriette vonden elkaar en samen met Kirsten, Marita en Heidi liep ik door de mooie omgeving van Apeldoorn! De sfeer langs de kant, de water en bananen posten, de

mensen die je inhalen, of nog beter wij inhaalden... Wat was het leuk! En wat ging het lekker! Marita en Heidi versnelden en Kirsten en ik bleven iets achter...Marita en Heidi hielden we in het vizier, "de pink Ladies" konden we volgen en bleven we volgen. Ondertussen bespraken we ons beleid...Hoe lopen we, wat willen we. Wat kunnen we. Ik hoorde Kirsten alleen maar zeggen, we lopen echt heel goed! (Dat waren fijne berichten) Sneller dan anders... Maar we moeten wel die eindstreep halen. Dat bleef het enige doel. Ik vond de verleiding om te versnellen moeilijk te weerstaan. Maar dacht ook voetjes op vloer. Twentse nuchterheid of toch te voorzichtig en een tikkeltje onzeker? Ik was tevreden, nooit gedacht dat het zo soepel zou gaan.

Uiteindelijk liet ik me met de finish in zicht verleiden en sprintte over de streep. Ik had nog over en kon gas geven. Weer die trommels, weer die mensen, weer die sfeer! WAUW!! Gewoon uitgelopen, niet "kapot gelopen", volop genoten en zoveel vertrouwen opgebouwd! Weer een overwinning! En nu op naar de halve!! De halve van Deep'n! Waar ik geboren en getogen ben. Maar dat is dan, voor nu is Apeldoorn binnen!

Het was een mooie dag, zondag 4 februari.

Eenmaal thuis was het buiten sprookjesachtig wit, SNEEUW!

Dat maakte het af – de dag van de mid WINTER marathon!

Apeldoorn, wat was je leuk!

Lotte Aaftink

'T IS WAT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Dat kun je wel zeggen van de donderdagmorgengroep van de Kariboës. En dan met name van de jaarlijkse fietstocht. Gebaseerd op een jarenlange traditie, meestal de derde donderdag van september. Echter door al die vakanties van al die pensionado's wordt die derde donderdag steeds vaker de vierde donderdag. Geen probleem zou je zo denken. Ware het niet dat in huize Schoterman vol ongeloof werd gereageerd op de uitnodiging die kwam en Willem dit eerst bij Lies moest verifiëren. En dat terwijl Annie in de organisatie zat. Communicatie problemen?????? De organisatie was dit jaar in handen van de niet-actieve deelnemers van de donderdagmorgen. Ja, ook die hebben we. Thea, Gerdie en Jantien, en dan Annie die op donderdagmorgen wandelt. Maar fietsen kunnen deze dames als de beste en vandaar ook een prachtige tocht van dik 70 kilometer.

Aanvang deze keer op de hoek van de Bijnsstraat in plaats van het schoolfeestplein. En dan blijkt dat ook bij Kariboës laaggeletterdheid voorkomt. Om negen uur staan we allemaal paraat het wachten is op Lies. Onze leidster is aan de late kant. Dan wordt Gerdie gebeld: "waar zijn jullie, ik zie niets hier op het plein". "Kan kloppen, wij staan, zoals de uitnodiging vermeldde, aan de Bijnsstraat". Hilariteit alom en dus wachten tot Lies ook deze kant op komt. Ook Jan W. missen we nog. Wat schetst onze verbazing; komt met Lies mee. Hij was de avond daarvoor van vakantie teruggekomen en door Lies gebeld of hij meeging met de fietstocht. Na akkoord gekregen te hebben van Netty werd hem verteld zich om negen uur te melden op het schoolfeestplein.

Goed, eindelijk compleet kan de tocht beginnen. Met Thea en Gerdie op kop ging het richting Markelo. En ook hier blijkt de gewoonte de overhand te hebben. Op de rotonde gaat Gerdie naar rechts, terwijl Thea doorfietst. Dat kan, want Thea weet nooit de routes en verdwaald nogal eens. De hele meut dus achter Gerdie aan die na honderd meter tot de ontdekking komt dat ze de verkeerde afslag heeft. Dus: alle neuzen de andere kant op en achter Thea aan. Die dan al helemaal in een deuk ligt. We vervolgen onze route en dan begint het te regenen. Eerst gemiezer maar dan toch maar een stop om de regenkleding uit de fietstassen te halen. Hier wordt het al duidelijk dat de fietstassen meer bevatten dan regenkleding en een lunchpakketje. De tocht wordt hervat en we gaan via prachtige wegen uiteindelijk richting Gorssel. Na een tijdje de koffiestop, die geschonken wordt door de organisatie. Hierbij ook een heerlijke eigengebakken

koek. De eerste verloren gegane calorieën worden weer aangevuld. Dan maar verder. Het is duidelijk dat Thea in de organisatie zit want haar voorkeur voor onverharde wegen zit duidelijk in de route. Een mooi geel lemen fietspad maakt dat, geholpen door de regen, schoenen, broeken en fietsen snel van kleur veranderen. Gorssel naderend neemt Willem S. ineens de regie in handen. Via een inhaalmanoeuvre waar je U tegen zegt duwt hij Gerdie en Thea aan de kant en roept ons hem te volgen. We gaan een bospad in en eindigen voor een afgesloten hek, waarvan Annie de sleutel in beheer heeft. Dan komen we bij een huisje midden in het bos. Jawel, het tweede huis van de Schotermannetjes. Nog enigszins in de verbouwing maar we mogen naar binnen voor een rondleiding en uitleg. En dan worden we zelf getrakteerd op een borrel, we krijgen een waar intrektersmoal.

Als de glaasje geleegd zijn, stappen we weer op de fiets en vervolgen onze route naar Gorssel. Inmiddels is het bijna droog en dat is maar goed ook want we gebruiken de lunch in een plantsoen midden in Gorssel, dichtbij het museum. Aangezien er in de uitnodiging stond dat ook het culturele aspect niet vergeten zou worden dachten we aan een museumbezoek. Maar nee. Het museumbezoek bestond uit toiletbezoek. De dames van de organisatie hadden wel ontdekt dat je hier vrij gemakkelijk naar binnen kon om van het toilet gebruik te maken. Dat hebben we dan ook dankbaar gedaan. Zogezegd een cultureel toiletbezoek. Maar goed, wat zouden we dan wel gaan doen? De tijd werd nauwkeurig in de gaten gehouden en om vijf voor een moesten we de fiets weer op om er na 100 meter weer af te stappen. We stonden voor een heuse touwslagerij. Hier kregen we een rondleiding met een geweldige uitleg van de eigenaar. Nooit geweten hoe echt touw gemaakt werd, van welke producten het komt en hoe het uiteindelijk een dun, dan wel dik touw wordt. Geweldig om te zien en te horen welk proces dit is. Hier werden hoofdzakelijk touwen gemaakt voor sportzalen. Wat hebben we hier in een uurtje veel geleerd en gezien. En natuurlijk op het eind van de rit een origineel handgedraaid springtouw gekocht.

Hierna vervolgden we onze route. De touwslagerij verlatend, roept Thea : “we gaan hier naar rechts, dan zitten we meteen op de route”. “Nee,” roept Gerdi, “eerst naar links. We gaan naar links en fietsen en komen weer in het dorp uit waar we ook al door gefietst waren. “Hier naar links en dan komen we op de route”, klonk het. Inderdaad! Stonden we weer voor de touwslagerij. Dus Thea roept opnieuw dat we naar rechts moeten en Jantien neemt de regie over en zegt dat we haar moeten volgen. En wat volgt? Opnieuw een rondje Gorssel met als eindpunt de touwslagerij! Dit resulteert in een gigantische slappe lach waarna Thea het heft weer in handen probeert te nemen en gewoon op de fiets stapt en weg fietst. Om haar een plezier een te doen volgen we dan maar en dan blijkt voor de tweede keer die dag dat Thea goed op de route zit. Maar ja, als je een keer de naam hebt van een verdwaler te zijn.....

We zijn een eindje op pad als Annie plotsklaps ontdekt dat haar Willem er niet is. Iemand weet te vertellen dat hij bij het vertrek van de touwslagerij opnieuw de regie in eigen hand heeft genomen en de fiets de kortste weg naar Goor stuurt. Hij had nog meer te doen die dag. Even later roept Ko om een plaspauze. Had je niet naar het museum kunnen gaan! Jantien beslist dat hij nog een eindje door moet fietsen want we gaan niet plassen in de bewoonde wereld. Daar waar het haar goedkeuring heeft mag Ko van de fiets. We fietsten richting Laren en de roep om de inhoud van de fietstassen te mogen openbaren kwam steeds luider uit de achterhoede. Maar nee, de dames hielden de regie goed in handen en het ging verder. Tot Lies ontdekte dat haar band wel heel erg raar deed. LEK! Een klein overleg over wat te doen en besloten werd de band maar eerst eens op te pompen. De heren lieten zich van hun goede kant zien en zorgden ervoor dat Lies de tocht kon vervolgen.

Onderweg begint Andre heel joviaal allerlei mensen te groeten die hem vervolgens vol verbazing aankijken en van schrik niets terugzeggen. Dan last Annie een stop in. Iedereen buigt zich al over zijn of haar fietstassen om de inhoud eruit te halen maar nee, appelstop. Annie trakteert ons op een overheerlijk appeltje.

Met Markelo in zicht stappen we weer op voor de laatste etappe. Nog een aantal keren mogen de mannen zich met elkaar meten om de band van Lies d'r fiets op te pompen wat ze met verve doen. Ook rondom Markelo hebben de dames ons nog met mooie fietspadjes weten te verrassen en uiteindelijk komen we bij het beroemde treintje bij Oonk-Noteboom. Laatste stop, bewust dicht bij huis. Eindelijk mag de ballast uit de tassen en wordt de picknicktafel rijkelijk gevuld. Echt iedereen heeft zowel een fles met inhoud als de nodige nootjes, kaas en overige “vretterije” bij zich. En ook sfeerlichtjes voor op de tafel ontbreken niet.

Het gevolg laat zich raden. Met name de eigengemaakte likeuren en de limoncello hebben de voorkeur. Dan kom je erachter hoeveel je eigenlijk door elkaar kunt drinken.

Jan W. heeft van alles geproefd en probeert aansluitend nog zijn Amaretto te slijten. Deze fles gaat al voor het derde jaar op rij mee maar wil maar niet leeg. Volgens Jan kan hij het niet maken dat hij niet met een lege fles thuis komt. Andre weet daar raad mee en stopt vervolgens alle lege flessen bij Jan in de fietstas die daarmee zo blij is als een kind. Dan wordt het volgens de organisatie tijd om weer op de pedalen te gaan want om zes uur is er in Goor een tafel gereserveerd. Gelukkig het grootste stuk bergaf en zo komen we Goor weer binnen. We fietsen door naar het Julianaplein om daar vervolgens bij de Chinees aan te schuiven. De dames hebben hier een rijsttafel besteld en ondanks de net genoten hapjes en sapjes vallen we als hongerige wolven aan.

Eenmaal zittend en etend worden de benen zwaar en duurt het nogal voordat de eersten in beweging komen om naar huis te gaan. Een beetje verspreid wordt er afscheid genomen en het laatste stuk naar huis gefietst. Een groepje Lies, Bianka, en Jan W.

rijden door de Grotestraat en zien bij het gemeentehuis de repetitie voor de Stem van de Regge. Even afstappen en kijken natuurlijk. "Kijk dan, daar den gel'n, dat is Skoteman!" roept Jan W. enthousiast. En schroeft het volume nog een beetje op met de melding dat het geen wonder was dat Willem eerder naar huis moest. Dit vergt een enorme mentale voorbereiding. Dan toont Lies haar leiderschap en neemt de rest op sleeptouw door zo snel mogelijk op de fiets te stappen en de weg te vervolgen. De stilte bij de repetitie is weer gewaarborgd.

Dan op de Scherpenzeelseweg laat Jan nog een keer zijn fietskunsten zien. Scherp slingeren want dan rammelen de lege flessen zo leuk. En proberen te fietsen op alleen het achterwiel. Tot opeens een geweldige knal een eind aan dit ritueel maakt. Klapband. Het resterend gedeelte wordt dan lopend afgelegd want ook de band van Lies was inmiddels niet meer fietswaardig.

Al met al een enerverende fietstocht met prachtige wegen en een hoop lol. We kijken al weer uit naar volgend jaar.

Thea, Gerdie, Annie en Jantien, bedankt voor de organisatie, het was top.

En wij, Elly, Bianka en ondergetekende weten wat ons te doen staat.

Anja Assink

*Ik heb reistabletten gekocht, maar ze
helpen niet
Ik zit nog steeds thuis*

Donderdagmorg'nrevue.

D'r mut mie efkes iets van 't hart; veurige keer heb ik 't 'ehad oaver te weinig koffie noa 't loop'n. Dat mut ik noe wa efkes rechtzett'n. Ik had 't nog neet 'eschreev'n of Bianka was jeurig 'ewes en kwam met koffie en kooke. 'n Lest'n donderdag was d'r koffie met knieperkes, 'n tweede donderdag in januari koffie met onmeundige appelkook'n van Jannie en Lies en doarnoa koffie met appelkook'n van Annie. En ok nog 'ns koffie met beschuut'n van Andre en Alies. Dus wie hebt al met al niks te klaag'n. Jannie en Lies bunt beide op 4 januari jeurig en wodd'n allebei 65. En dit was ok nog 'ns op nen donderdag. Dus bint wie um half neeg'n eerst richting 't hoes van Lies 'egoan, want zee kwam neet loop'n. H ier hebt wie heur nen aubade bracht met nen voss'n bloom'n. En Jannie kreeg heur bloom'n ne wekke later.

En zo bint wie op donderdagmorg'n weer een paar 65 plussers rieber.

Hetty weet 't altied mooi oet te deenk'n. As d'r koffie met iets is, is Hetty d'r ok. Puur tooval volgens heur mar.....

De eerste wekk'n van 't nije joar hef ok hier de griep 'n aantal van oons plat 'eleg. Veural het mannelijk deel van de groep hef 't of loat'n weet'n. Pas in de loop van januari waar'n de heer'n weer compleet. En de eerste keer dat ze weer van de partie waar'n, waar'n ze 't met mekaar eens dat de eumpkes 't disse keer mar 'ns heanig an deed'n. 't Was ok nogal koald en ze moss'n eerst weer wenn'n. "Joa, zeg Jan D. 't hef ok nog 'evroor'n, want ik mos roet'n krabb'n". "Dat he'k wal 'eheard," zeg Jan W. "toen lag ik nog tuss'n de laak'ns". 't Is neet te begriep'n hoo wiet 't geluud kan goan bie helder weer. En de firma Schooneberg hef an Jan W. nog lang gin klaant'n.

En ok met de oog'n van de meest'n is nog niks mis. As Anja 'n auto hef 'ewass'n is ok 't commentaar neet van de lucht. Noe was 't ok gin oaverboadige luxe, van oetgeslaag'n greun is 't weer nen zilvergriez'n 'ewodd'n. "Heb ie nen niej'n auto?" "Heb ie 'n auto in'eruild"? De belangstelling is volop aanwezig. "En

wat kost dat dan wa neet" zeg Marietje. "Al met al, 2 emmers water en 'n uur poetsen", is 't antwoord. Hoo simpel kuj nen niej'n auto krieg'n.

En ok nije schoone valt meteen op. Lies hef mooie blauw'n, Maaik hef ze scoord op internet op "black Friday". Joa, de jonge garde geet neet meer noar de winkels. Andre nog wa, hef ok mooie niej'n ehaald. "Kiek dan," zegt Truus, "mooi, ie hebt zelfs de moat veurop stoon." Mar nee, dat was 't type nummer. "En volgens mie heb ie ok nen nije bokse an," vervolgt Truus. En um 't stof van de bokse te beveul'n knip zee Andre in de bene. Doar mut ie met oppass'n Truus, deank an MIE TOE!!

Noe Anja mangs de leiding hef geet't d'r neet zo zachtjes meer an too. Aj mar 'n betje stoat te proat'n of neet te veul met doot krieg meteen 'n board d'r of. Ie betaald um met te doon en dan zij dat ok weet'n. Veural op het korte werk geet 't d'r fanatiek an too, met op 't lest ok nog 'ns oefening'n veur de boav'n beenspier'n. Net of wie dee nog neet gebroekt hadd'n!

Noe hebt wie of'esprokk'n um 'n lest'n donderdag in april 'ns 'n moal in Twickel te goan loop'n.

Veraandering van spijs dut ett'n. Joa, letterlijk, want dan kriegt wie bie Anja ok nog koffie en Lies hef al 'ezeg dat zee wat lekkers met brengt. 't Is weer 'n mooi veuroetzicht, nog efkes 'n paar moal deur 'n zoer'n appel hen biet'n. Hieroaver krieg ie de volgende moal bericht.

Ik wens oeleu fijne poas'n en de groet'n van

Jannoa.

AANBOD VAN KARIBOES

Zondag

Hardlopen "Run for Fun"
jan. t/m dec. 08.30-09.30 uur

Maandag (2 groepen)

Hardlopen
jan. t/m dec. 19.00-20.15 uur

Wandelen

jan. t/m dec. 19.00-20.15 uur

Dinsdag

Hardlopen "Run for Fun"
jan. t/m dec. 18.00-19.30 uur

Fietsen

apr. t/m aug. 19.00 uur

Woensdag

Gym binnen
sept. t/m juni 18.30-19.30 uur

Donderdag

Hardlopen
jan. t/m dec. 08.30-09.30 uur

Hardlopen

jan. t/m dec. 19.00 – 20.15 uur

Vrijdag

Fietsen
jan. t/m dec. 08.30 uur

Zaterdag

Hardlopen
febr. t/m nov. 08.00-09.15 uur
dec. en jan. 08.30-09.45 uur

Nordic Walking

Jan. t/m dec. 8.30 – 9.30 uur

Zie voor meer informatie de website van de Kariboes: www.kariboes.nl. Onder het tabblad 'Sporten' zijn de starttijden en -plaatsen van de diverse activiteiten te raadplegen. Hier worden ook de leiders en contactpersonen genoemd, meer informatie over hen is te vinden in het 'overzicht leiders' onder het tabblad 'Algemene informatie'.

UITSMIJTER

Gevulde eieren met avocado

Ingrediënten

- 4 eieren
- 1/2 avocado
- 2 cherry tomaten
- 5 gr bieslook
- 1 eetlepel citroensap
- peper en zout
- 1 theelepel mayonaise

Materialen

Spuitzak

Bereiding

Kook de eieren in ongeveer 8 minuten hard. Laat de eieren schrikken zodat de schaal er goed af te pellen is. Pel de eieren en halveer ze. Schep het eigeel uit de halve eitjes. Prak het eigeel en de halve avocado tot een glad mengsel. Voeg nu ook mayonaise, peper, zout, citroensap en de helft van de gehakte bieslook er aan toe en meng goed door. Vul de halve eieren nu met het avocado mengsel. Maak de eitjes af met een kwartje van de cherrytomaat en de overgebleven bieslook. Doe dit mengsel in een spuitzak.

***De Redactie van de Lange Adem
wenst alle Kariboes
een vrolijk Pasen***